

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. T.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2015, č. j. 4 A 73/2015 - 19,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2015, č. j. 4 A 73/2015 – 19, **se zrušuje.**

II. Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24. 9. 2015, č. j. CPR-35440-2/ČJ-2015-930310-V234, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.

IV. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 29. 7. 2015, č. j. KRPA-310819-30/ČJ-2015-000022, podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 roky. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce pobýval na území České republiky nejméně dne 28. 7. 2015 bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání společně s žádostí o navrácení v předešlý stav podle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), v němž poukázal na skutečnost, že v době mezi doručením napadeného rozhodnutí a koncem lhůty pro podání odvolání neměl přístup k právní pomoci. Žalobce dále namítal pochybení správního orgánu spočívající v tom, že nesprávným a nedostatečným způsobem posoudil dopady rozhodnutí o správním vyhoštění na jeho rodinný a soukromý život. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně označil žalobce za nepřezkoumatelné, neboť sice obsahuje označení příslušného závazného stanoviska Ministerstva vnitra, chybí však jakýkoliv údaj o tom, na základě jakých skutečností bylo závazné stanovisko přijato. Stanovená doba zákazu vstupu je podle žalobce nepřiměřená míře závažnosti, s jakou porušil zákon.

[3] Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 17. 8. 2015, č. j. KRPA-310819-34/ČJ-2015-000022, žádosti žalobce o prominutí zmeškání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění nevyhověl a zmeškání tohoto úkonu neprominul, neboť shledal, že žalobce neprokázal, že překážkou pro podání odvolání byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci dne 29. 7. 2015 řádně oznámeno a žalobce byl poučen o svém právu podat proti tomuto rozhodnutí odvolání do 5 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 9. 2015, č. j. CPR-31908-2/ČJ-2015-930310-V234, odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci vyhoštění ze dne 29. 7. 2015 zamítl jako opožděné, neboť žalobce si jej převzal dne 29. 7. 2015, právní moci nabylo dne 4. 8. 2015 a žalobce podal odvolání až dne 14. 8. 2015, tedy po uplynutí pětidenní lhůty ode dne oznámení rozhodnutí. Dále žalovaný neshledal žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly obnovu řízení, zahájení přezkumného řízení nebo vydání nového rozhodnutí v dané věci.

[5] Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2015, č. j. CPR-35440-2/ČJ-2015-930310-V234, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 8. 2015 o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty a toto usnesení potvrdil. Žalovaný totiž shledal, že žalobci nic nebránilo podat odvolání v zákonem stanovené lhůtě. Poukázal na skutečnost, že žalobce mohl podat blanketní odvolání, celému řízení byl přítomen tlumočník a žalobce byl řádným způsobem poučen o možnosti odvolání. Žalobce byl v oznámení o zahájení řízení i v protokolu o vyjádření účastníka řízení poučen o možnosti právního zastoupení a současně měl možnost v zařízení pro zajištění cizinců (ZZC) možnost telefonicky kontaktovat právního zástupce, který mohl podat blanketní odvolání a následně jej odůvodnit. Také při převzetí rozhodnutí měl žalobce možnost se odvolat. Žalovaný uzavřel, že žalobce neprokázal skutečnou existenci překážky, která mu bránila v podání odvolání.

[6] Žalobce podal 5. 10. 2015 proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2015 žalobu, v níž namítal, že žalovaný porušil § 41 správního řádu ve spojení s § 3 a § 68 odst. 3 téhož zákona. Žalobce uvedl, že ve svém odvolání přesně vylíčil, které okolnosti mu zabránily včas podat odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a vyjádřil přesvědčení, že správní orgán se s těmito argumenty žalobce nevypořádal. Z dikce

zákona podle žalobce vyplývá, že prominutí zmeškání úkonu je nárokové, pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky. Žalobce poukázal na skutečnost, že v době mezi doručením rozhodnutí o správním vyhoštění (29. 7. 2015) a koncem lhůty pro podání odvolání (3. 8. 2015) neměl přístup k právní pomoci, která je v podmínkách ZZC zajišťována pravidelně pouze neziskovou organizací Asociací pro právní otázky imigrace, o. s. (dále též „ASIM“), případně spolupracujícím advokátem. Lhůta pro podání odvolání je velice krátká a v podmínkách ZZC je opatření si adekvátní právní pomoci mimořádně obtížné. Žalobce navíc neovládá český jazyk a je pro něj o to těžší se v cizím prostředí zorientovat a zajistit si přístup k právní pomoci. V podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak žalobci bránily závažné důvody ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu, které nastaly bez jeho zavinění. Správní orgány se však s těmito důvody nevypořádaly vůbec, nebo zcela nedostatečně či nesrozumitelně. Žalobce dále namítal, že se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nevypořádal s žádostí žalobce na přiznání odkladného účinku jeho žádosti o navrácení v předešlý stav a své rozhodnutí založil na tom, že žalobce měl podat blanketní odvolání již při převzetí rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž ve svém rozhodnutí pouze rekapituluje důvody uvedené již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce proto označil rozhodnutí žalovaného za nezákonné a zčásti též za nepřezkoumatelné. Navrhl, aby městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 12. 2015, č. j. 4 A 73/2015 – 15, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Důvod uvedený žalobcem, pro který neměl přístup k právní pomoci, podle městského soudu nic nemění na tom, že žalobci počala běžet lhůta pro podání odvolání dnem převzetí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, t.j. od 29. 7. 2015. Možnost podat odvolání měl již při převzetí tohoto rozhodnutí za účasti tlumočníka z ruského jazyka. Žalobce byl řádně poučen o možnosti odvolání a seznámen s odůvodněním rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť toto rozhodnutí převzal za účasti tlumočníka. Byl si tedy vědom toho, že podat odvolání může ve lhůtě pěti dnů. Žalobcem tvrzená skutečnost, že se v plánovaný den návštěvy v ZZC, t.j. 1. 8. 2015, nedostavili členové poradenského týmu ASIM, dokládá pouze nedostavení se těchto poradců. Do ZZC se dostavují však i samostatní právní zástupci, kteří nabízejí právní pomoc zajištěným cizincům. Pokud se snad v době protestů zadržených cizinců právní zástupci nedostavili, mohl žalobce podat odvolání v blanketní podobě s tím, že je dodatečně za pomoci právního zástupce odůvodní. Takto by zřejmě žalobce mohl postupovat i v případě, že by doba pěti dnů k podání odvolání spadala do období, kdy se pracovníci ASIM nedostavili do ZZC, neboť žalobce uvedl, že právní poradenství zajišťuje vždy jednou za dva týdny v sobotu. Pokud by tedy doba pro odvolání v trvání pěti dnů spadala do období mezi těmito termíny, musel by žalobce rovněž využít jinou cestu k podání odvolání než pomoc ASIM. Za této situace dospěl městský soud k závěru, že žalobcem tvrzený důvod, pro který nemohl údajně podat včasné odvolání, nelze považovat ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu za závažný důvod, který nastal bez jeho zavinění. Městský soud proto přisvědčil žalovanému, že žalobce neprokázal, že by mu zabránila v podání odvolání závažná překážka, která nastala bez jeho zavinění.

[8] Námitce žalobce, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s jeho žádostí o přiznání odkladného účinku jeho žádosti o navrácení v předešlý stav, městský soud nepřisvědčil s přihlédnutím k tomu, že nebylo této žádosti vyhověno a nebyl tak dán ani důvod pro přiznání odkladného účinku. Důvodnou městský soud neshledal ani námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění tohoto

rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval všemi námitkami uvedenými v odvolání, své závěry odůvodnil a uvedl, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se přitom řídil. Protesty, které proběhly v ZZC ve dnech 30. 7. a 31. 7. 2015, nelze spojovat s důvody, pro které žalobce nemohl podat včasné odvolání.

[9] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v prvé řadě namítal, že městský soud pouze v obecné rovině konstatoval, že stěžovatel měl možnost využít právní pomoci jiného subjektu než je organizace ASIM, nezjišťoval však již blíže, zda během pětidenní lhůty k podání odvolání skutečně byla právní pomoc dostupná, tj. zda se v tomto termínu některý z advokátů dostavil do ZZC poskytovat právní poradenství, a zároveň, zda by byl ochoten se případem stěžovatele zabývat a sepsat mu odvolání.
[10] Stěžovatel má za prokázané, že během pětidenní lhůty k podání odvolání neměl k dispozici žádnou právní pomoc za účelem sepisu a podání odvolání, a proto by tuto lhůtu bylo možné dodržet, pouze pokud by si odvolání sepsal sám. Tato možnost se však v situaci stěžovatele nejeví jako reálná, neboť stěžovatel neovládá český jazyk a neorientuje se v českém právu. Možnost podání blanketního odvolání, na kterou poukazuje městský soud, sice existovala, ale pouze v teoretické rovině. Fakticky totiž není představitelné, aby stěžovatel vůbec věděl, že může takový úkon učinit a jaké náležitosti je potřeba splnit. Stěžovatel sice byl poučen o možnosti napadnout rozhodnutí o vyhoštění odvoláním a toto poučení mu bylo přetlumočeno, nicméně nedisponoval informacemi dostatečnými k tomu, aby byl schopen odvolání alespoň v blanketní podobě sepsat a podat. Stěžovatel poukázal na závěry uvedené v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č. j. 4 Azs 122/2015 – 23, v němž Nejvyšší správní soud upozornil na nedostatečnou transpozici čl. 13 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES do českého právního řádu. Stěžovatel upozornil, že byl omezen na osobní svobodě umístěním v ZZC, nemohl si potřebnou právní pomoc sám obstarat a byl zcela odkázán na právní pomoc, kterou dobrovolně poskytují pracovníci nevládní organizace ASIM, případně samostatní advokáti docházející do ZZC.

[11] V posuzované věci nelze podle stěžovatele aplikovat § 41 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť neexistuje veřejný zájem převyšující újmu hrozící stěžovateli. Správní vyhoštění totiž bylo stěžovateli uloženo proto, že na území České republiky pobýval bez cestovního dokladu bez víza nebo jiného oprávnění k pobytu. Nejedná se tedy o skutečnosti natolik závažné, že by odůvodňovaly neprominutí zmeškání úkonu. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.
Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Shledal přitom vadu uvedenou v § 109 odst. 4 s. ř. s.,

k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud totiž, jak uvedeno níže, dospěl k závěru, že v řízení před městským soudem chyběly zákonem stanovené podmínky řízení, neboť podaná žaloba není přípustná. V posuzované věci se tak jedná o jeden z případů, kdy vázanost důvody kasační stížnosti neplatí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), neboť žaloba měla být městským soudem odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a pokud takovou situaci Nejvyšší správní soud zjistí, je povinen rozsudek, jenž meritorně žalobu posoudil, zrušit, a žalobu odmítnout namísto krajského soudu (§ 110 odst. 1 věta za středníkem s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je tedy důvodná, byť z jiných důvodů než namítal stěžovatel.

[15] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci stěžovatel namítá nesprávné posouzení jeho žádosti o navrácení v předešlý stav (prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 7. 2015, č. j. KRPA-310819-30/ČJ-2015-000022) správními orgány.

[16] Nejvyšší správní soud pro přehlednost předesílá, že žaloba stěžovatele v posuzované věci směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2015, č. j. CPR-35440-2/ČJ-2015-930310-V234, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 8. 2015, jímž nevyhověl návrhu na prominutí zmeškání lhůty k odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Předmětem soudního přezkumu bylo tedy toto rozhodnutí žalovaného a nikoli rozhodnutí ze dne 2. 9. 2015, č. j. CPR-31908-2/ČJ-2015-930310-V234, jímž žalovaný zamítl pro opožděnost odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění ze dne 29. 7. 2015.

[17] K otázce soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, č. 1881/2009 Sb. NSS, v němž judikoval, že *rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané dle § 41 správního řádu z roku 2004, je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání.* V odůvodnění tohoto rozsudku zdejší soud konstatoval, že *„dle Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu rozhodnutím podkladovým, které předběžně upravuje poměry svých adresátů ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, a ve vztahu ke konečnému posouzení včasnosti samotného odvolání má tedy charakter rozhodnutí předběžného. Předběžnost je přitom v dané věci nutno vykládat jednak (1) z hlediska časového, kdy rozhodnutí o odvolání správní orgán nevydá dříve, než je v řízení postaveno najisto, zda bylo zmeškání úkonu prominuto či nikoli; jednak (2) jako vzájemnou podmíněnost, kdy výsledek rozhodnutí o prominutí či neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí o podaném odvolání.* Rovněž vyslovil, že *„byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituuje až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotyčného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž*

v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty jako rozhodnutí podkladovému, ale až proti jeho důsledkům, které jedině mají v posuzované věci právní relevanci. Uvedený závěr přitom odpovídá jak zákonné konstrukci přezkumu ve správním soudnictví jako přezkumu rozhodnutí konečné povahy, tak zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť připuštění soudního přezkumu proti tomuto typu rozhodnutí by ve svém důsledku znamenalo roztříštěnost celého řízení a prodlužování jeho celkové délky (je neúčelné ze strany soudu zkoumat samostatně, zda měla být lhůta prominuta či nikoliv, pokud dosud není zřejmé, že její zmeškání se negativně promítlo do právní sféry účastníka řízení).“

[18] Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 4 Ads 103/2010-73, na tomto názoru o nepřípustnosti žaloby samostatně napadající rozhodnutí o nevyhovění žádosti o navrácení v předešlý stav dle § 41 správního řádu nic nemění ani pozdější rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, č. 1982/2010 Sb. NSS, v němž byla oproti předchozí judikatuře vyložena poněkud jinak kritéria pro vymezení pojmu rozhodnutí předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s. V tomto judikátu se totiž uvádí, že „*o rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výluka podle § 70 písm. b) s. ř. s., se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné.*“ Obecný test stanovený v zmíněném rozsudku rozšířeného senátu pro určení, zda posuzovaný úkon správního orgánu je rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s., byl aplikován na rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané podle § 41 správního řádu z roku 2004 v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 9 As 48/2009 – 105, v němž uvedl, že „*rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu je rozhodnutím, které naplňuje výše uvedenou časovou, místní i osobní podmínku, z čehož vyplývá, že předmětné rozhodnutí je nutno pokládat za rozhodnutí vyloučené ze soudního přezkumu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu jako rozhodnutí předběžné povahy, ale až proti jeho důsledkům, které jedině mají v posuzované věci právní relevanci.*“

[19] V posuzované věci se jedná o právně obdobnou věc jako ve věci sp. zn. 9 As 88/2007, neboť v obou věcech byla podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty. Závěry uvedené v rozsudku sp. zn. 9 As 88/2007 ohledně povahy rozhodnutí správního orgánu o odvolání proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty jsou důkladně a přesvědčivě odůvodněné. Nejvyšší správní soud k nim proto nepovažuje za nutné v posuzované věci nutné cokoliv dodávat. Nejvyšší správní soud proto věc posoudil stejně jako ve věci sp. zn. 9 As 88/2007, tj. dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného měla být odmítnuta pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. b) téhož zákona, přičemž městský soud pochybil, pokud tak neučinil.

pokračování
[20] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že na předběžné povaze přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného nemění nic ani ta skutečnost, že toto rozhodnutí je ze dne 24. 9. 2015, tj. bylo vydáno až poté, co bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2015, č. j. CPR-31908-2/ČJ-2015-930310-V234, rozhodnuto ve věci samé (o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o jeho správním vyhoštění). Tato skutečnost totiž nic nemění na materiální podstatě rozhodnutí žalovaného přezkoumávaného v posuzované věci, které je pouze podkladovým úkonem, jehož přezkumu lze dosáhnout v rámci případného soudního přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání ve věci samé, tj. naposledy uvedeného rozhodnutí žalovaného. Postup žalovaného, který nejprve rozhodl o zamítnutí odvolání podaného proti rozhodnutí o správním vyhoštění pro opožděnost a teprve poté rozhodoval o odvolání proti usnesení správního orgánu prvního stupně o nevyhovění žádosti o navrácení v předešlý stav, lze pokládat za nesprávný, nemůže však založit samostatnou přezkoumatelnost tohoto napadeného rozhodnutí žalovaného.

[21] Z výše uvedeného je zřejmé, že v posuzované věci není na místě se zabývat argumentací stěžovatele uvedenou v kasační stížnosti a jeho poukazem na závěry uvedené v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č. j. 4 Azs 122/2015 – 23. Těmito skutečnostmi je totiž na místě se zabývat v řízení o věci samé, tj. v případném řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 2. 9. 2015, č. j. CPR 31908-2/ČJ-2015-930310-V234 (popř. pak v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, kterým o této žalobě rozhodne), v rámci kterého může být též posouzena zákonnost rozhodnutí žalovaného napadeného v této věci, které je, jak již bylo uvedeno výše, sice samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu, avšak otázka, zda mělo být zmeškání lhůty pro odvolání stěžovateli prominuto, může být správním soudem přezkoumána v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí žalovaného o odvolání.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že již v řízení před Městským soudem v Praze byl dán důvod pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žaloba je podle tohoto zákona nepřípustná. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek městského soudu ze dne 7. 12. 2015, č. j. 4 A 73/2015 – 19, podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zrušil. Současně žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2015, č. j. CPR-35440-2/ČJ-2015-930310-V234, ze stejných důvodů dle § 110 odst. 1 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. b) s. ř. s., odmítl, neboť pro tento postup byly dány důvody již v řízení před městským soudem.

[23] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Městského soudu v Praze a současně rozhodl o odmítnutí žaloby, je podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. povinen rozhodnout i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud proto rozhodl nejenom o nákladech řízení o kasační stížnosti, nýbrž i o nákladech řízení o žalobě a to tak, že je účastníkům řízení nepřiznal, neboť při odmítnutí návrhu nemá podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. žádný z nich právo na jejich náhradu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu